

står, han gerne vil være med i de fortsatte drøftelser, og dertil er vel kun at sige, at det var ikke os andre, der gik vores vej; det var hr. Bent Hindrup Andersen der gik sin vej; det er dejligt, at han nu vil være med igen – men vi, der har lavet forliget, ved jo udmærket godt, at indholdet af forliget på en lang række punkter umuligt kan holde i de 4 år, vi har bundet os til.

Man får ikke i dag Det Konservative Folkeparti til at låse sig fast, og det synes jeg heller ikke, der er behov for. Som kulturministeren nævnte i sin besvarelse, så er EU-direktivet om tv uden grænser jo under revision, og Danmarks holdninger i den sag behandles jo af de organer, som de nu skal behandles i.

Men det betyder da ikke, at Det Konservative Folkeparti ikke mener noget, og jeg vil gerne især fremhæve 6 punkter, og jeg gør det helt i telegramstil.

For det første: Betalings-tv, herunder »pay per view«, er selvsagt en del af det mediebillede, som vil udvikle sig allerede på kort sigt. Det byder vi velkommen i Det Konservative Folkeparti. Og udbyderne skal naturligvis have fornuftige og rimelige arbejdsvilkår. Det er det første.

Det andet er, at det efter vores opfattelse er et fornuftigt og rigtigt princip, at man betaler for det produkt, man modtager. Derfor tror vi også, at betalings-tv vil være i hastig udvikling.

Det tredje er, at i vores oplevelsesverden fører udviklingen til en udhuling af licensbegrebet. På længere sigt – og det er altså ikke om 1 år eller 2 – tror vi, at det bliver uforståeligt for forbrugerne, hvis de både skal betale licens og yderligere betale for de produkter, som var licensens forudsætning.

For det fjerde: Der vil efter vores opfattelse altid være brug for at fastholde en eller anden form for public service-forpligtelse. Det kan være i relation til én dansk station, det kan være i relation til flere for den sags skyld, og det offentliges modydelser for at fastholde en sådan public service-forpligtelse må vi jo så drøfte. Jeg har sagt, at jeg tror, at licensbegrebet er ved at nærme sig afslutningen.

Så vil jeg for det femte sige om den såkaldte listefilosofi – altså dette at EU's medlemsstater skal udarbejde lange, detaljerede lister over de sportsbegivenheder og andre begivenheder, for det her handler jo om andet end sport, som anses for at være af særlig national vigtighed: Vi tror, at der her gemmer sig talrige konfliktmuligheder. Hvad er f.eks. en national begivenhed af særlig interesse? Det var da rart at få opklaret.

Det ville være spændende at få beskrevet alle disse mange facetter af det begreb i detaljer, men jeg kan godt se og vil også gerne i dag sige, at det bliver nødvendigt med en eller anden form for opdeling. Men lange og besværlige lister under bestandig regulering vil jeg stille mig meget skeptisk over for.

Og endelig for det sjette: Naturligvis skal de danske idrætsorganisationer og Team Danmark tjene penge på salg af sportskampe. Det har de unægtelig gjort igennem masser af år, og det gør de i stadig større omfang. Men jeg vil også godt sige, at en eller anden form for grænse må der vel være. Men idrætten modtager store offentlige og halvoffentlige tilskud, og derfor må skatteborgerne og licensbetalerne have krav på at se, hvad der, om jeg så må sige, kommer ud af anstrengelserne uden merbetaling.

De seks punkter understreger kun, hvilke store vanskeligheder og hvilke sammensatte vanskeligheder der ligger i hele dette område, og der er flere elementer, som må inddrages. For eksempel er jeg også enig med ministeren og andre, der har sagt noget om det, i, at det da selvfølgelig er relevant at medinddrage de synspunkter, der måtte se dagens lys ved den idrætspolitiske debat, som forestår her i Folketinget.

På den baggrund når jeg frem til den konklusion, at Enhedslisten er for tidligt ude, og at Enhedslisten har ladet sig gribe af øjeblikkets storhed til at rejse denne debat. Men o.k., vi kommer selvfølgelig ind i en nærmere drøftelse i de kommende måneder, det siger sig selv.

Men på nuværende tidspunkt vil jeg ikke sige andet, end at vi stemmer imod Enhedslistens dagsordensforslag.

Aage Frandsen (SF):

Der er ikke tvivl om, at store sportsbegivenheder mere og mere er en handelsvare og bliver en handelsvare for tv-stationerne, hvor der betales endda meget høje priser for at få eneret eller blot for at få adgang til de pågældende begivenheder.

Der er derfor en stor risiko for, at det kun bliver de store stationer, der vil få råd til at opkøbe retten til udsendelserne og dermed også i mange tilfælde får mulighed for at sende dem. Undertiden sker opkøbet endda med eneret for øje, og undertiden sendes udsendelsen også direkte via brugerbetaling i form af det såkaldte »pay per view«.